

А Френецьтъ като го погледнѣ съ прѣзрѣніе,

— Не са беспокойте, рече, ще ви доде частъ. А ты, Самуиле Буттерфлай, отговори са на питаніето ми. Защо онзи день, въ пълно събра-
ніе, ма нарече ты безсраменъ калпазанинъ ?

— Господине ; отговори Самуилъ растреперанъ,
излъгахъ ма, виждамъ че сте джентлменъ.

— Злодѣй, извика громогласно Бюсси, колени-
чи и искай ми прощеніе.

И го дръпнѣ отъ врата.

— А ! а ! извика Жоржъ Вашингтонъ, джентл-
менъ или не, ще заплатишь скъпо дързостьтъ си.

И като станѣ впуснѣ са на Бюсси. Въ скъщо-
то врѣме двамата Ирландцы, които гледахъ отъ
вънъ, влъзохъ вѣтрѣ като махахъ съ ножове ; но
Френецьтъ като си обърнѣ на тѣхъ револвера
заплаши ги нѣколко минути.

— Четырма срѣщо одного ! извика. Блазѣ вы
на ума, господа Буттерфлаевцы, ще вы срѣшнѣ
единъ день. Струвайте ми мѣсто.

И като улови трапезата съ закуската стрѣлнѣ
я върху противника си, прѣминѣ прѣзъ трапеза-
рїята съ револвера въ деснѣтъ си рѣкѣ и съ
ножа въ лѣвѣтъ. Патрикъ го отрѣпа съ ножа си, а
той съ револвера го прострѣ на земята ; а послѣ
като отвори вратата излъзе. Между туй Жоржъ
Вашингтонъ като са издигнѣ изгърмѣ съ револве-
ра и го рани въ лѣвото рамо ; но и Бюсси като
са обърнѣ разяренъ гръмнѣ врага си, но на зла